

ΤΟ ΤΡΑΥΜΑ ΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ

Οὐδὲν ἄσχετον πρὸς τὴν ψυχικὴν ἡμῶν σωτηρίαν συμβαίνει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀφ' οὗτου σκοπὸς τῆς ἐν τῇ γῆ ὑπάρξεώς μας ἐτέθη ἡ ἀποκάθαρσις τῆς ψυχῆς διὰ τῶν δοκιμασιῶν, ἀπὸ τότε ἤρχισε καὶ τὸ πᾶν νὰ λαβάνῃ χώραν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου. Θλίψεις καὶ ὀδύνας, δάκρυα καὶ στεναγμοί, περιπέτειαι καὶ συμφοραὶ συνεδέθησαν ἀναποσπᾶστως μετὰ τὴν γῆϊνὴν ἡμῶν ζωὴν καὶ δι' αὐτὸ, πρὶν φθάσῃ ἡ εὐτυχία προλαμβάνει ἡ δυστυχία νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ, νὰ μᾶς δώσῃ τὸ πικρὸν τῆς φάρμακον, νὰ μᾶς διδάξῃ τὸ μάταιον ἀλλοίως πρὸς ταύτην ζωῆς. Ἡ πείρα ἀνέκαθεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐβεβαίωσεν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν διαφεύγῃ οὐδενὸς λογικοῦ τὴν ἀντίληψιν, ὅτι καὶ ὁ θάνατος αὐτός, τὸ ὑψιστόν τῆς ἀμαρτίας κακόν, εὐεργετικὴν ἀσκεῖ τὴν ἐπίδρασίν του ἐπὶ τῆς ἐξελίξεώς μας. Ἄλλ' ὅμως τὶ συμβαίνει;

Βλέπομεν διαρκῶς εἰς τὴν ζωὴν μας, ὅτι ἡ ἀσθένεια μᾶς θλίβει, ἡ αἰχμαλωσία μᾶς τυραννεῖ, ἡ πενία μᾶς μαστιγώνει, ὁ πλοῦτος μᾶς διαφεύδει, ἡ δόξα μᾶς ἀπατά, ἡ ἐπιστήμη μᾶς ἐγκαταλείπει, ὁ κόσμος δὲν μᾶς συνοδεύει καὶ τέλος ὁ θάνατος νὰ ρίπτῃ τὴν αὐλαίαν τοῦ δράματος τῆς τοιαύτης ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου ζωῆς μας. Καὶ τότε οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν παράστασιν αὐτὴν τὴν τόσον τραγικὴν καὶ σκληρὰν διερωτώμεθα, τίς ὁ σκοπὸς τοῦ παιχθέντος ἔργου; Πῶς μένει ἐν ὅλῃ τῇ δραματικότητί του τὸ ἔργον ἀναπόδοτον μετὰ τόσον τραγικὸν τέλος.....τέλος θανάτου;

Καὶ εἰμεθα ἀσφαλῶς, οἱ οὕτω ἐν καταπλήξει διερωτώμενοι, οἱ μὴ ἀναγεννηθέντες χριστιανοί. Διότι καίτοι εἰς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν πρωταγωνίζεται εἰς παρόμοιον τραγικὸν δράμα, ἐν τούτοις τὴν ψυχολογίαν αὐτοῦ ἀγνοοῦμεν. Καὶ τὴν ἀγνοοῦμεν, διότι οὐδέποτε ὀρθῶς ἐμελετήσαμεν τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς ζωῆς μας. Δοκιμάζομεν μόνον τοὺς πόνους καὶ θεωροῦμεν, ὅτι τυχαῖα τινα καὶ ἀδέσποτα ἐπεισόδια ρίπτουν ἐναντίον μας τοὺς λίθους αὐτούς, δι' ὧν καταμολωπίζεται ἡ δύστηνος ψυχὴ μας, καὶ ὅτι ἀφ' οὗ οὕτως ἡ μοῖρα ἐπεφύλαξεν, εἰς οὐδὲν πλέον ἢ ἡμετέρα προσπάθεια ἰσχύει.....

Ὡ τῆς τραγικῆς ἀγνοίας!..... Ἀνθρωπέ μου ἐννοεῖς, ὅτι τοιοῦτοτρόπως σκεπτόμενος ἀπέρριψες τὸ τιμητικὸν τῆς υἰοθεσίας χάρισμα δι' οὗ ἡ ἀπειρος Ἀγαθότης σὲ ἐτίμησε περισσότερον ὅλῃς τῆς δημιουργίας; Καὶ ἂν οὐδὲν ἐκ τοῦ περιστοιχίζοντός σε κόσμου διεύθυνεται τυχαίως καὶ μοιραίως, πῶς τολμᾶς νὰ εἴπῃς σὺ, ἡ κορωνὴς τῆς κτίσεως, ὅτι ἐγεννήθης διὰ νὰ ἀνεμίζεσαι ἀπὸ ἀόριστά τινα φουσήματα ἐκ συμπτώσεως πνέοντα...καὶ τέλος νὰ πίπτῃς νεκρός;

Ὡ μὴ! Μὴν ὑβρίζῃς πλέον οὕτω διανοούμενος. Διότι ἐὰν ἀκόμη δὲν κατώρθωσες νὰ ἐννοήσῃς τὴν σπουδαιότητα τῆς πατρικῆς τοῦ Θεοῦ Παιδείας, μάθε ὅτι, ἕως ὅτου τὴν ἐννοήσῃς καὶ χαρῆς διὰ τὴν τιμὴν αὐτὴν, θὰ ραβδίζῃσαι συνεχῶς καὶ συνετῶς, θὰ τραυματίζεσαι ἀπὸ τὰς φαρμακερὰς ξιφολόγχας τῶν ἀνθρωπίνων περισπασμῶν, καθ' ὅσον ὁ θέλων νὰ σὲ σώσῃ θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ σὲ πείσῃ, ὅτι τὸ ὀδυνηρὸν τραῦμα τὸ ἠνοιξεν ἢ θανατηφόρος ἀμαρτία καὶ τὸ θεραπεύει ὁ γλυκὺς Ἰατρός πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκ τῶν πόνων πενθῶν καὶ κλαίων θὰ προσέλθῃς, ἵνα πλησίον Του ἐν γέλωτι καὶ χαρᾷ ζήσῃς. Ὁ θεῖος Ἰακώβος τοὺς ὑπομένοντας ἀσκανδαλίστως τοιούτους πειρασμοὺς θεωρεῖ εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ δι' αὐτῶν γίνεται τις δόκιμος, λέγων: «Μακάριος ἀνὴρ, ὅς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.....» (Ἰακ. α, 12).

Γ. Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΖΗΣΕΝ ΩΣ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ Του ὑπῆρξε τρανωτάτη ἀπόδειξις τῆς Θεότητός Του. Ἔσχε καρδίαν καθ' ὅλα Θεϊκὴν. Ἐδειξεν αὐταπόρησιν, ἀποθουσίαν, καὶ ἀφασίωσιν πρωτοφανῆ καὶ τελείως ἐνεξήγητον ἀνθρωπίνως. Ἐνῶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται ὅτι ἠδύνατο νὰ ἦναι τὸ πᾶν προὔτιμα νὰ εἶναι μηδέν. Ἐνῶ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὸ πᾶν ἑστερεῖτο τῶν πάντων καὶ δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν. Ὁ χορταίνων πλήθῃ ἐκ τοῦ μηδενὸς ἑστερεῖτο πολλὰ καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου του. Ὁ πλουτῶν πολλοὺς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ καὶ τὸν εὐτελέστερον φόρον. Ἐπομένει ἀγογγύστως καὶ μετὰ χαρὰν θλίψεις καὶ ἄλλη ἀνέκφραστα. Προτιμᾷ ἀντὶ τῆς Βασιλικῆς πορφύρας τὴν κοκκίνην γλαμύδα τοῦ ἐμπαιγμοῦ, καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διαδήματος ὁ πολλὰκις ἠθέλησε νὰ τῷ προσφέρῃ ὁ λαὸς τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ τέλος ἀντὶ τοῦ θρόνου τὸν Σταυρόν. Πῶς λοιπὸν ἐξηγεῖται ἵνα μόνος ὁ Χριστὸς ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἴσταται ὡς φωτεινὸν μετέωρον ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἄνευ κρίκου καὶ ὑποδάθρου, ἄνευ προκατόχου καὶ διαδόχου; Πῶς ὁ Χριστὸς μόνον θ' ἀποτελῇ ἐξαιρέσιν ἂν ἦναι μόνον ἀνθρώπος; Πᾶν φυσικῶς συμβαλόν ἐξηγεῖται καὶ φυσικῶς καὶ κατ' ἀνάγκην ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ φύσει. Ἐκτός τούτου εἶναι ψυχολογικὸν φαινόμενον κοινὸν τὸ ὅτι πᾶς ἀνθρώπος ὅσω ἀγιώτερος γίνεται τόσω περισσότερον ἀνομολογεῖ τὴν ἀμαρτωλότητά του καὶ τανάπαλιν. Καὶ ἐν τῇ φύσει παρόμοιον συμ-

θαίνει δηλαδή ὡς ἀνερχόμεθα ὑψηλότερον καὶ βλέπομεν τὰ περίεξ ἐπὶ τοσούτον σχηματίζομεν καθαρωτέραν ἰδέαν περὶ τῆς σημαντικότητος ἡμῶν ἐνώπιον τῆς ἀπειρομέγεθους φύσεως. Ὁ Σωκράτης δι' αὐτὸ κυρίως ἐδοξάζετο διότι διὰ τοῦ ἐν οἷδα ὅτι οὐδὲν οἷδα ὁμολογεῖ τὴν μηδαμινότητά του. Ἐπίσης ὁ Παῦλος ὁ Πλάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπεκάλει ἐαυτὸν ἐξουδένωμα καὶ περικάθαμα καὶ ἀνάξιον νὰ καλῆται ἀπόστολος! Πῶς ἐν τῷ Χριστῷ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον; Πῶς ὁ Χριστὸς ἀντιθέτως θεωρεῖ ἐαυτὸν ἀναμάρτητον τέλειον καὶ ἐν γένει ἀποδίδει ἐαυτῷ Θεῶν προσόντα; Πῶς ἐνῶ ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀμαρτωλοῦ ἀνθρωπίνης φύσεως, ὁμιλεῖ εἰς ἕν πρόσωπον καὶ ἐξαιρεῖ ἐαυτὸν; Ἐπιτρέπεται νὰ ὑποθέσωμεν ὑποκρισίαν ἢ πλάνην; Πῶς τοιαῦτα ὁ Χριστὸς ὁ ἰδρυτὴς τῆς καινοφανοῦς, ἀγγελικῆς, καὶ τόσον αὐστηρᾶς ἠθικῆς ἐνώπιον τῶν ἀσπογυδοτέρων του ἐχθρῶν ν' ἀποκαλῆ ἐαυτὸν ἀναμάρτητον; Πῶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦς προκαλῆ νὰ τοῦ ἀποδείξουν ἂν ἔστω καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν ἔσφαλε λέγων τὸ τίς ἐλέγχεται περὶ ἁμαρτίας; Πῶς ἐξ ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους οὐδεὶς ἢ τότε ἢ κατόπι ἐρευνῆς δὲν τὸν διεψεύσας; Μήπως δὲν ἦτο ἐν πάσῃ λεπτομερεία γνωστὸς ὁ μέγας τότε ἰδιωτικὸς Του βίαιος; Μήπως δὲν ἐγγώριζον ὅλοι ὅτι ἐξῆσε παιδιόθεν ἐντὸς τῆς παροικιωδῆς διεφθαρμένης Ναζαρέτ; Πῶς οὐδεὶς τῶν συγχρόνων ἢ μεταγενεστέρων τὸν διαψεύδει εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀναμαρτησίας; Βεβαίως διότι ἦτο ἀναμάρτητος τῷ ὄντι καὶ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρισκόν ἐν αὐτῷ καὶ κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης Του. Ἀφοῦ οὕτε οἱ ψευδομάρτυρες ἐτόλμησαν νὰ τὸν κατηγορήσουν ἠθικῶς. Ἄλλ' ἡ πέτρα, ἡ λογική, καὶ ἡ ἱστορία, ἐκτός τῆς Γραφῆς μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος ἀναμάρτητος; Πάντες γνωρίζομεν ὅτι οὐδεὶς ἀναμάρτητος εἴμη εἰς ὁ Θεός. Πάντες Γνωρίζομεν πόσον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι εὐεπίφορος εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ πόσον ἡ ἁμαρτία, εἶναι εὐπερίστατος. Ἐνῶ τὴν ἀναμαρτησίαν τοῦ Χριστοῦ οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ θέξῃ καὶ τοῦναντίων πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν συγχρόνων Του σηπῶς τὴν διεκλήρουσαν καὶ οἱ Στράους καὶ Ρενάν τὴν διακηρύττουσι. Ὁ μὲν Ρενάν λέγει ὅτι εἶναι ἡ πλέον ἐξιδανικευμένη φύσις ὁ Χριστὸς. Ὁ δὲ Στράους τὸν ἀποκαλεῖ ἀνέφικτον καὶ ἀπαραμύλλον. Ὡστε καὶ θετικῶς καὶ ἀρνητικῶς, καὶ διὰ τῆς ἱστορίας, καὶ λογικῆς καὶ πέρας, καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ἐκ τῆς ἰδέας ὁμολογίας ἀποδεικνύεται ἀναμάρτητος ὁ Χριστὸς ἐπομένως καὶ Θεάνθρωπος. Ὡστε τίθεται πρὸ ἡμῶν τὸ ἐξῆς ἀδυσώπητον δι-

λημ.μ. Ἡ ὡς ὁ ἰδίας ὁ Χριστὸς ὁμολογεῖ ἐκτός τῶν ἄλλων ἦτο ἀναμάρτητος ἀρα Θεάνθρωπος ἢ ἦτο ὁ πλέον πεπορωμένος καὶ εὐτελής ἀνθρώπινος τύπος καθ' ὅτι ἐν ἐπιγνώσει ἀπέδιδεν εἰς ἐαυτὸν προσόντα ἅτινα δὲν εἶχε καὶ ὁ Θεός. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ δεύτερον μετ' ἀποτροπιασμοῦ ἀπορρίπτουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄθεοι καὶ διεφθαρμένοι ἀρα κατ' ἀνάγκην συμβαίνει τὸ πρῶτον. Ὡστε ἀπεδείχθη ἡλίου φαινόταρον ἂν καὶ ἐν συντόμῳ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐξῆσεν ὡς Θεάνθρωπος.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ

Ἐξαιρετικῶς συνεκλόνησε τὸ κοινὸν καὶ τοὺς ἐν τέλει τὸ τελευταῖον πραξικόπημα τῆς Τουρκίας ὅσον ἀφορᾷ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἐγένοντο πολλὰ πατριαρχειακὰ κινήσεις. Ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν πολλὰ, ἀλλὰ μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον. Εἶναι καὶ τοῦτο μία τυπικὴ ἀπόρροια τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς ἣτις καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀπόρροια τῆς ἀκατανομήτου διαφθορᾶς καὶ θρησκευτικῆς νάρκης ἵνα μὴ τι χεῖρον εἴπωμεν ἦτις μᾶς μαστίζει. Καὶ ἐν τούτοις δὲν θελομεν νὰ τὸ ἐννοήσωμεν καὶ νὰ ἀνανήψωμεν καθ' ἣν στιγμήν ἡμεῖς καλοῦμεν παληποτόμαρον τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ὁρθοδοξίας πῶς ἔχομεν τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὸν σεβάσθουν οἱ Τούρκοι καὶ νὰ τὸν συνδράμουν οἱ ἀλλόδοξοι;

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ

Ὀλονὲν κατακτᾷ ἔδαφος καὶ ἐν Ἑλλάδι. Διαρκῶς ἀπειλεῖ Θεοὺς καὶ δαίμονας, θρησκείας καὶ καθεστώτα. Κατόπτει τὸ ἔδαφος ὡς ὁ ἐχθρὸς ἐν τῇ μετώπῳ καὶ ποῦ καὶ ποῦ κἀμνει μικροδοκιμὰς ἵνα ἴδῃ κατὰ πόσον εἰσέτι ἀντέχει τὸ καθεστῶς. Καραδοκεῖ νὰ εὑρῇ μέρος ἀσύλακτον ἢ ἀσθενὲς ἵνα εἰσδύσῃ. Ἀπὸ πολλοῦ ἀπέβαλε τὸ προσωπεῖον καὶ παρουσιάζεται ἐκ τοῦ ἐμφανῆς ὡς πολέμιος καὶ τῆς θρησκείας ἢν θεωρεῖ ὡς τὸν κυριώτερον τῆς πολιτείας στυλοβάτην. Βεβαίως οἱ κυρίως Μπολσεβίκοι ἐν Ἑλλάδι δηλ. οἱ ἐκμεταλευταὶ τῶν ἐκαστοτε ἀνθρώπινων ἀδυναμιῶν καὶ δυστυχιῶν εἶναι ὀλίγοι, ἐλάχιστοι, ἀλλὰ τὰ θύματα εἶναι πολλὰ. Βεβαίως ὅλοι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Μπολσεβικισμόν ἐνταῦθα δὲν εἶναι ἀρνησιθρησκοὶ ἀλλ' ἀνποτὲ ἡ ἰδεολογία τῶν ἐπικρατήσῃ χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶν θὰ ἴδουσι, ὅτι ἐν ἀγνοία τῶν ὀγκῶν τῶν ἐκχρησμευσῆ ἵνα πληγῇ καὶ ἡ θρησκεία. Καὶ βεβαίως, ἀλλ' οἱ ἐπὶ μέρους ἐκκλησιαὶ ἔχουν νὰ ὑποστούν κλομισμὸν ὅστις ἐλευθρίως θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς προόδου καὶ εὐτυχίας τῶν ἀτόμων καὶ τοῦ συνόλου. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου πολὺ πρέπει νὰ προσέξῃ ὁ ἐργατικὸς κόσμος, ὅστις ἔχει καὶ δίκαιον, ἀλλ' ὅστις φθάνων εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἔχει μᾶλλον νὰ βλάβῃ καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Ἀπαίτεται λοιπὸν σύνεσις πολλῇ ἐν προκειμένῳ.